

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **A.R.**

t. č. Věznice Vinařice, Vinařice 245, 273 07 Vinařice

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Heřmanice**

sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí Vrchního komisaře, vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Heřmanice ze dne 10. 7. 2017 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532 ze dne 26. 6. 2017

takto :

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Vrchního komisaře, vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Heřmanice ze dne 10. 7. 2017 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532 ze dne 26. 6. 2017 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 16 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 4. 8. 2017 domáhal zrušení jeho kázeňského trestu, který mu byl uložen za vědomé použití metamfetaminu. Zdůraznil, že se žádného protiprávního jednání nedopustil a zakázanou látku mu nalil bez jeho vědomí do kávy pravděpodobně jeho spoluvězeň H. S tímto spoluvězněm, který žalobci několikrát vyhrožoval, sdílel společné prostory. To v řízení potvrdil také svědek B., který viděl H., jak manipuluje s jeho hrníčkem s kávou a jejich výpovědi nebyly zohledněny. Žalobce rovněž namítal, že jeho nedůvěryhodnost byla postavena na jeho minulosti, v čemž spatřuje porušení svých práv. Žádal o prošetření věci a sjednání nápravy.
2. Krajský soud se nejprve zabýval obsahovými náležitostmi žaloby, přičemž k této problematice předeseílá, že se jedná o ručně psanou žalobu, kterou psal žalobce sám, bez právního zástupce, proto její struktura a obsah z pochopitelných důvodů neodpovídá správním žalobám podávaným advokáty. I pro správní soudnictví však platí obecné pravidlo soudního řízení, a to že každé podání se posuzuje podle obsahu a že podle § 37 odst. 5 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) případné vady či jiné obsahové nedostatky žaloby jsou důvodem pro její odmítnutí pouze tehdy, pokud brání v pokračování řízení a věcnému projednání žaloby, což není tento případ. Z žaloby je zřejmé, kdo ji podává, že směřuje proti správnímu rozhodnutí (o uložení kázeňského trestu při výkonu trestu odnětí svobody), je podepsána, datována a obsahuje také projednatelný žalobní bod (nesouhlas se skutkovým závěrem). Některé chybějící náležitosti stanovené v § 37 odst. 3 ve spojení s § 71 odst. 1 s. ř. s. (přesné označení napadeného rozhodnutí, označení žalovaného a výslovně formulovaný žalobní petit) již v tomto případě netvoří překážku pro věcné posouzení žaloby a pro rozhodnutí soudu, a to především proto, že se týkají těch skutečností, které jsou dány zákonem a u kterých je procesní autonomie účastníků omezena. Přestože tedy žalobce v žalobě výslovně neoznačil napadené rozhodnutí a stranu žalovanou, tak z jeho podání vyplývá, že se spor týká uložení kázeňského trestu ve Věznici Heřmanice a po porovnání obsahu žaloby a předloženého správního spisu krajský soud nemá pochybnosti o tom, že žaloba směřuje proti rozhodnutím týkajícím se kázeňského přestupku, kterého se měl žalobce dopustit nedovoleným požitím zakázaných látek (metamfetaminu a amfetaminu), které byly v jeho moči zjištěny dne 7. 4. 2017, aniž by mu byly tyto látky ordinovány lékařem. Vzhledem k tomu, že žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s. vždy směřuje proti správnímu rozhodnutí o posledním řádném oprávněm prostředku, kterým je v případě řízení o kázeňském trestu odsouzeného rozhodnutí o jeho stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podle § 52 zákona číslo 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) a soudy v tomto směru nejsou

ani vázány případným nepřesným označením v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 88/2009, publ. v 2646/2012 Sb. NSS), považoval krajský soud také v posuzované věci za napadené rozhodnutí to, které vydal ve II. stupni příslušník žalované a rozhodl jím o stížnosti žalobce proti uložení kázeňského trestu (k jeho přesné identifikaci se krajský soud ještě vyjádří níže). Pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. dále platí, že taktéž určení žalované strany (tj. žalovaného správního orgánu) vyplývá ze zákona a podle § 69 s. ř. s. je žalovaným ten správní orgán, který rozhodoval v posledním stupni, resp. správní orgán, na který přešla jeho působnost. Z tohoto pravidla judikatura správních soudů dovodila, že správní soud není vázán označením žalovaného v žalobě a jako s žalovaným jedná s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. 5 Afs 16/2003-56), což lze vztáhnout obdobně také na situaci, kdy žalobce výslovně neoznačil žádného žalovaného, ale z obsahu žaloby ve spojení se správním spisem je zřejmé, proti kterému správnímu rozhodnutí směřuje. Pro oblast rozhodování ve věcech kázeňských přestupků odsouzených pak Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 11. 2012, č. j. Nad 92/2012 – 20 konstatoval s odkazem na § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, že rozhodovací pravomoc ve věcech kázeňských přestupků odsouzených osob je svěřena generálnímu řediteli Vězeňské služby a ředitelům věznic, tj. konkrétním fyzickým osobám stojícím v čele generálního ředitelství či jednotlivých věznic, které ji mohou dále delegovat, ale vždy opět jen na konkrétní fyzickou osobu. Tyto (fyzické) osoby vykonávající ve struktuře vojensky organizovaného sboru zákonem svěřenou rozhodovací pravomoc proto ve věcech kázeňských přestupků odsouzených vystupují v pozici správních orgánů. Pro označení žalované se pak podle citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uplatní pravidlo stanovené v § 69 s. ř. s. ve spojení s § 1 odst. 3 a 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a žalovanou je ta věznice (coby organizační jednotka Vězeňské služby), jejímž jménem příslušník Vězeňské služby napadené rozhodnutí vydal. K uvedenému proto krajský soud rekapituluje, že jako se žalovanou jednal s Vězeňskou službou České republiky, Věznicí Heřmanice a za napadené rozhodnutí považuje rozhodnutí, které ve druhém stupni vydal jménem žalované dne 10. 7. 2017 příslušník Vězeňské služby (Vrchní komisař, vedoucí oddělení výkonu trestu Věznice Heřmanice) mjr. Mgr. P. U. Protože toto rozhodnutí neobsahuje spisovou značku ani číslo jednací, označil jej krajský soud v záhlaví tohoto rozsudku a v jeho výroku za účelem jednoznačnější identifikace kromě data vydání (10. 7. 2017) také tím, že se jedná o rozhodnutí o stížnosti žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 26. 6. 2017, č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532. Poslední otázkou, kterou se krajský soud při posuzování náležitostí žaloby zabýval, je návrh výroku rozsudku, který podle § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s. taktéž patří k povinným náležitostem žalob proti rozhodnutím správních orgánů. Žalobce žalobní návrh v žalobě formuloval tak, že žádá o „prošetření věci a sjednání nápravy“. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 5. 2007, č. j. 1 Afs 95/2006 – 66 konstatoval a odůvodnil závěr, že: *„Povinnost stanovená v § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s. má vést žalobce k jednoznačnému vyjádření, čeho se v řízení domáhá, jeho možnosti jsou však v řízení dle soudního řádu správního na rozdíl od občanského soudního řízení velmi omezené a dané zákonem. Podoba výroků rozhodnutí ve správním soudnictví není dána na vůli účastníků, soudní řád správní taxativně upravuje možnosti, jak může znít výrok rozhodnutí.“* Z uvedeného vyplývá, že pokud žalobce v žalobě neuvede přesnou formulaci žalobního petitu, nebrání to pokračování v řízení, protože s ohledem na kasační princip platný ve

správním soudnictvím, je v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, o kterou v tomto případě jde, jediným přípustným žalobním petitem návrh na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, nehledě na to, že soud ani není návrhem rozsudku formulovaným žalobcem vázán. Ani znění žalobního petitu navrženého žalobcem tak nepředstavuje překážku, která by krajskému soudu bránila v přezkumu napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto blok týkající se náležitostí žaloby uzavírá konstatováním, že žalobu přes uvedené nedostatky shledal jako projednatelnou.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Potvrdila, že žalobce byl rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017 kázeňsky potrestán za užití omamné a psychotropní látky celodenním umístěním do uzavřeného oddělení na dobu 3 dnů a že stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. Námitky žalobce byly v řízení vypořádány, přičemž jeho obrana, že mu drogu podsunul J. H., se v řízení neprokázala.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 7. 4. 2017 v 13:40 hodin bylo u žalobce na základě podezření ze zneužití omamných a návykových látek provedeno testování tělních tekutin (moči) a vzhledem k tomu, že orientační detekční soupravou byla vykázána pozitivita na zneužití látky MET, byl odebraný vzorek postoupen k toxikologickému vyšetření do toxikologické laboratoře Ústavu soudního lékařství FN sP v Ostravě - Porubě, kde byla prokázána pozitivita na metamfetamin a amfetamin. Žalobci nebyly zjištěné látky lékařem zdravotnického střediska Věznice Heřmanice ordinovány. Žalobce se k věci vyjádřil tak, že metamfetamin vědomě nepožil a domnívá se, že jeho kávu něčím kontaminoval odsouzený J. H., se kterým vede dlouhodobý spor. Den před incidentem a ještě téhož dne ráno mu J. H. vyhrožoval, že jej tzv. udělá. Žalobce dále uvedl, že předmětná káva, kterou téhož dne popíjel, ležela několik minut bez jeho dohledu a odsouzený T. B. viděl, že mu odsouzený H. něco s kávou prováděl a tím podle názoru žalobce došlo k její kontaminaci. K věci byli vyslechnuti svědci, konkrétně L. S., který uvedl, že nic neviděl a neví, že by žalobce něco bral, slyšel ale jak mu J. H. vyhrožuje, že jej udělá, tedy že mu něco dá do kávy nebo do čaje, dále J. Š., který vypovídal shodně jako S., T. B., který uvedl, že viděl, jak J. H. v kulturní místnosti něco dělá s hrnkem žalobce a J. K., který uvedl, že nic neviděl ani že by někdo něco dával žalobci do kávy nebo čaje (zjištěno ze záznamu o kázeňském trestu ze dne 27. 4. 2017, č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532). Dne 26. 5. 2017 byl k věci vyslechnut svědek J.H., který uvedl, že neviděl, že by žalobce něco bral, ani že by mu někdo něco dával do kávy nebo čaje, stejně tak popřel, že by žalobci dal do kávy metamfetamin nebo jinou návykovou látku. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017 uložil speciální pedagog Mgr. M. M. žalobci kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 3 dny nepodmíněně za porušení stanovené kázně a pořádku, kterého se měl dopustit tím, že požil návykovou látku. Podle odůvodnění rozhodnutí byla v moči žalobce zjištěna přítomnost metamfetaminu a amfetaminu, a z čehož speciální pedagog dovodil, že vina žalobce byla bez pochybností prokázána s tím, že výpověďmi svědků nebylo prokázáno cizí zavinění. Ke stížnosti žalobce zástupce vrchního komisaře napadené kázeňské rozhodnutí ze dne 29. 5. 2017 zrušil pro rozpor v rodných číslech ve výsledkové zprávě toxikologického vyšetření a žádance o toxikologické vyšetření a uložil správnímu orgánu I. stupně vyslechnout zdravotnický personál k odstranění uvedeného rozporu. Oproti tomu shledal rozhodnutí za opodstatněné a dostatečně prokázané v části týkající se vypořádání obhajoby žalobce, podle které mu zakázanou látku někdo podstrčil. Speciální pedagog Mgr. M. rozhodl opětovně dne 13. 6. 2017 se shodným výrokem a jeho rozhodnutí bylo ke stížnosti žalobce opětovně

zrušeno za účelem doplnění dokazování ohledně vyvrácení možné záměny osob nebo testovaného vzorku. Naposledy rozhodl speciální pedagog dne 26. 6. 2017 rozhodnutím č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532, kterým uložil žalobci kázeňský trest shodně jako v předchozích zrušených rozhodnutích. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že důkazní prostředky mají vysokou a zcela nevyvratitelnou důkazní hodnotu a vina žalobce byla zcela bezpochyby prokázána. Výpověďmi svědků nebylo prokázáno cizí zavinění a dalšími důkazy (výpovědí dozorce, zdravotní sestry zajišťující orientační toxikologické vyšetření moči žalobce i výpovědí vrchní zdravotní sestry) byla jednoznačně vyloučena záměna odebraného vzorku moči. Tvrzení žalobce považuje za nedůvěryhodné a účelové, směřující k vyhnutí se kázeňského trestu s tím, že se jedná o mnohokrát soudně trestanou osobu, která byla dlouhodobě ve výkonu trestu odnětí svobody a má dlouhodobé problémy s užíváním drog, včetně pervitinu. Současně v odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že se jedná o osobu, která se doposud ve výkonu trestu nedopustila kázeňského přestupku. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 26. 6. 2017 podal žalobce stížnost, kterou zaměřil do rozporu v rodných číslech na listině s výsledky rozboru tox. laboratoře. O stížnosti bylo rozhodnuto dne 10. 7. 2017 napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění se mimo jiné uvádí, že po přezkoumání doložených důkazních prostředků a odůvodnění kázeňského trestu dospěl vyřizující příslušník k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že se skutek, ve kterém je spatřován kázeňský přestupek stal a že jej spáchal žalobce. S napadeným rozhodnutím byl žalobce seznámen téhož dne 10. 7. 2017, což potvrdil podpisem pod napadeným rozhodnutím (srov. čitelnou verzi kopie napadeného rozhodnutí o stížnosti na č.l. 12 soudního spisu) a tímto dnem lze podle § 76 odst. 2 a 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody považovat napadené rozhodnutí za oznámené žalobci s účinky na počátek běhu lhůty k podání správní žaloby.

5. Krajský soud po ověření, že žaloba doručená krajskému soudu dne 4. 8. 2017 je včasná (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), přípustná (srov. § 52 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody) a projednatelná (viz výše), přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v mezích vymezených žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili (konkludentně podle § 51 odst. 1 s. ř. s.), navíc krajský soud dospěl k závěru o vadách napadeného rozhodnutí s vlivem na jeho zákonnost, při jejichž zjištění není třeba podle § 76 s. ř. s. ústní jednání nařizovat. Pro úplnost krajský soud k procesním podmínkám řízení dodává, že nepřehlédl znění § 76 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého je k rozhodování o žalobách proti rozhodnutím Vězeňské služby příslušný okresní soud, v jehož obvodu bylo napadené rozhodnutí vydáno. Toto ustanovení se v zákoně o výkonu trestu odnětí svobody nachází od jeho účinnosti (1. 1. 2000) a bylo tak přijato v době, kdy byl soudní přezkum správních rozhodnutí upraven v § 244 a násl. zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, který v § 246 odst. 1 umožňoval zvláštním zákonům stanovit odlišnou věcnou příslušnost k přezkoumání správních rozhodnutí. Při rozhodování příslušníků Vězeňské služby o kázeňských trestech odsouzeného se nepochybně nejedná o rozhodování ve věci soukromoprávní povahy, ale o veřejném subjektivním právu odsouzeného, proto přezkum správních rozhodnutí o kázeňských trestech spadá do oblasti správního soudnictví upraveného s účinností od 1. 1. 2013 soudním řádem správním. Soudní řád správní s účinností od 1. 1. 2003 již pro oblast správního soudnictví stanovil v § 3 odst. 1 výlučnou věcnou příslušnost krajských soudů a

Shodu s prvopisem potvrzuje

Nejvyššího správního soudu, proto je třeba ustanovení § 3 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 7 odst. 1 s. ř. s. vnímat jako lex posterior ve vztahu k § 76 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a jeho nepřímou novelizaci, která má přednost a pro řízení o soudním přezkumu ve věci kázeňských trestů odsouzených, o které v tomto případě jde, je tak přes nadále formálně platné ustanovení § 76 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody dána věcná příslušnost krajských soudů, o čemž ostatně ani není v rozhodovací praxi správních soudů pochyb.

6. Stěžejní a v zásadě jediný projednatelný žalobní bod spočívá v námitce žalobce, že mu vina, tj. vědomé požití zakázané látky, nebyla v řízení prokázána.
7. Podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený ve výkonu trestu povinen mimo jiné dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby. Podle § 28 odst. 3 písm. b) tohoto zákona je mimo jiné zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky. Podle § 46 odst. 1 tohoto zákona je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
8. V přezkoumávaném kázeňském řízení byl žalobce stíhán za požití návykové látky, v čemž kázeňské orgány spatřovaly porušení § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. K řízení o kázeňských trestech osob odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody krajský soud předepisuje, že se na něj podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nepoužije zákon číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s výjimkou ustanovení o základních zásadách upravených v § 2 až 8, které se podle § 177 správního řádu použijí i v případě, že zvláštní předpis stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám neobsahuje úpravu odpovídající těmto zásadám. Nadto podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nelze na rozhodnutí o kázeňských trestech klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, protože v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26). Na druhou stranu kázeňské řízení je nepochybně řízením sankčním, proto v něm přes výše uvedené nelze zcela rezignovat na základní pravidla sankčních řízení, včetně ústavně garantované zásady presumpce neviny, které se žalobce v žalobě podle jejího obsahu dovolává. Z uvedené zásady vyplývá, že obviněnému je třeba vinu prokázat a existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Podle přesvědčení krajského soudu napadené rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí o uložení kázeňského trestu této zásadě neodpovídají. Provedenými důkazy bylo totiž nezpochybnitelně zjištěno pouze to, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka, nebylo však již prokázáno, že by ji vědomě požil (konzumoval). Aby se totiž mohlo jednat o kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody v návaznosti na porušení § 28 odst. 3 písm. b) tohoto zákona, muselo by ze strany žalobce dojít k její zaviněné konzumaci, která musí být v řízení žalobci prokázána. Příslušníci žalované provedené důkazy (zejména výpovědi svědků) vyhodnotili tak, že „neprokazují cizí zavinění“, což však neodpovídá shora uvedené zásadě presumpce neviny, protože prokázána musí být vina žalobce, a to včetně subjektivní stránky na jeho straně, tj. zavinění, které se žalobce svojí obhajobou

vybudovanou na kontaminaci kávy zakázanou látkou ze strany cizí osoby snažil v průběhu celého řízení vyvrátit. Obhajoba žalobce se přitom nejeví bez dalšího jako zcela nepravděpodobná či nemyslitelná, proto bylo povinností kázeňských orgánů se jí zabývat. Výpovědi svědků B., S. a Š. přitom skutkovou verzi žalobce nevykloučily, naopak do ní zapadají. Přesto příslušník žalované v prvostupňovém rozhodnutí bez dalšího označil skutkovou verzi žalobce za účelovou a nevěrohodnost žalobce odůvodnil také jeho trestní a drogovou minulostí (současně se však v rozhodnutí uvádí, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody dosud kázeňského přestupku nedopustil), aniž by takový závěr o jeho minulosti měl jakoukoliv oporu ve správním spise a sám žalobce proti němu v žalobě protestoval. Ani jeden z rozhodujících příslušníků žalované se nezabýval tím, jakým způsobem se nalezené látky do těla žalobce dostaly, přičemž potřeba tohoto zjištění je významná především s ohledem na způsob obhajoby žalobce. Za situace, kdy žalobce tvrdil, že mu jiný odsouzený dal zakázanou látku do kávy, jiný svědek potvrdil, že tento spoluvězeň s jeho hrníčkem kávy v rozhodném období manipuloval (míchal kávu) a další dva svědci potvrdili, že totožný spoluvězeň žalobci vyhrožoval, že mu do kávy či čaje něco nasype, jedná se o významné indicie, které měly vést k dalšímu dokazování. To vše za situace, kdy nebyl zjištěn žádný přímý důkaz, který by prokazoval, že žalobce zakázanou látkou disponoval nebo že by ji vědomě požil. V posuzovaném případě tak pouze ze samotné přítomnosti zakázaných látek v moči žalobce nelze bez dalšího dojít k závěru o zaviněném porušení zákonem stanovené povinnosti nekonzumovat jiné návykové látky žalobcem. Protože se kázeňské orgány žalované nezabývaly dostatečně žalobcovou verzí o možné intoxikaci ve formě podané kávy, a chybně hodnotily důkazy v rozporu se zásadou presumpce neviny, trpí jejich rozhodnutí vadami podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť jimi zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedeném dokazování a vyžaduje zásadní doplnění dokazování. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V novém řízení příslušník žalované příslušný k rozhodnutí o stížnosti žalobce opětovně posoudí jeho stížnost proti uložení kázeňského trestu, a to při vázanosti právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto kasačním rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), ze kterého mimo jiné pro další průběh kázeňského řízení vyplývá, že nepodařilo-li by se rozpory v zjištěném skutkovém stavu odstranit, popř. existovaly-li by pochybnosti o vině žalobce, mělo by být postupováno podle zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného).

9. Vzhledem k tomu, že v řízení byl zcela procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na plnou náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení osvobozen od placení soudních poplatků a jediný účelně vynaložený náklad, který mu podle obsahu spisu vznikl, bylo poštovné ve výši 16 Kč (výši poštovného krajský soud ověřil z webových stránek České pošty, s.p.) v souvislosti s podanou žalobou, proto krajský soud uložil žalované povinnost tyto náklady žalobci nahradit. Žalobce sice v průběhu řízení zasílal soudu další 2 podání, náklady s nimi spojené však krajský soud nepovažoval za účelně vynaložené, protože žalobce v nich toliko v jednom případě ověřoval doručení žaloby a ve druhém případě žalobu doplňoval, aniž by z doplnění žaloby vyplývalo, že skutečnosti zde uvedené nemohl uvést již v původním znění žaloby.
10. V řízení byl sice plně procesně úspěšný žalobce, který byl rozhodnutím krajského soudu zcela osvobozen od soudních poplatků, krajský soud však nerozhodl o přenosu poplatkové povinnosti podle § 2 odst. 3 zákona číslo 549/1991 Sb., o soudních poplatcích

na procesně neúspěšnou žalovanou, protože žalovaná coby organizační jednotka státu je od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. a) tohoto zákona osvobozena.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Ostrava 19. července 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu